

8571 - AHBAŞ CEMAATİ

Soru

İslâm'ın, yeni çıkan ve “el-Ahbaş” olarak tanınan cemaat hakkındaki görüşü nedir? Bu cemaate karşı tutumumuz ne olmalı? Akaiddeki yanlışlıkları nelerdir?

Detaylı cevap

Allah’a hamd olsun.

Bir olan Allah’a hamd olsun. Kendisinden sonra peygamber gelmeyecek olan Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e ve onun âile halkına ve ashâbına da salât ve selâm olsun.

Fetva ve İlmi Araştırmalar Komisyonuna bu yönde(Ahbaş Cemaati ile ilgili) ve bu cemaatin Lübnan’da ikâmet eden (lideri) ile ilgili sorular ulaşmaktadır.Bu cemaatin Avrupa, Amerika ve Avustralya’da da faaliyetleri bulunmaktadır. Komisyon, bu sebeple, cemaatin yayınlamış olduğu, fikirlerini ve itikatlarını açığa çıkaran kitap ve makaleler üzerinde yaptığı inceleme ve değerlendirmelerden sonra, bütün müslümanlara aşağıdaki açıklamayı yapmıştır.

Birinci olarak:

Buhârî ve Müslim'de, İbn-i Mes'ud'dan -Allah ondan râzı olsun- rivâyet edilen bir hadiste, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

“İnsanların en hayırlısı benim zamanımda yaşayanlar, sonra ondan sonrakiler, sonra da ondan sonrakilerdir...”

Bu hadisin değişik rivâyetleri de bulunmaktadır. Rasulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir başka hadiste de :

“Size, Allan’dan korkmanızı, dinleyip, itaat etmenizi tavsiye ediyorum. Başınıza tayin edilen bir köle

olsa bile... Zira, benden sonra yaşayacak olanlar, ayrılıklara şâhit olacak. Benim ve benden sonraki Râşid halifelerimin sünnetine tâbi olun. Ona, sımsıkı sarılın. İşlerin bid'at olanlarından sakının.Zira, her bid'at dalâlettir.”

Bu hadisi, Ahmed b. Hanbel, Ebu Davud ve Tirmizi rivayet etmiştir. Tirmizi, “Hasen, sahih” demiştir.

Bu faziletli asırların en belirgin özellikleri ve insanların genelinde uyandırdığı tesir, tüm işlerinde kitab ve sünnetin hayatlarına hâkim olması, Kur'an ve sünnetin, kim olursa olsun, herkesin sözünün üstünde tutulması, her türlü algılayışta Kur'an ve sünnetin herkesin sözünden daha evla sayılması, sünnetin ve Kur'an vahyinin Arap dili ve şer'i kâideler ışığında anlaşılması, Şeriatın bütün külliyatıyla tamamının, bütün cüz'iyatı ve âhâdıyla kabullenilmesi, müteşabih metinlerin, muhkem olanlara yorumlanmasıdır.Bu yüzden, onlar şeriat üzere yaşamışlar ve tatbik etmişlerdir. Ona sımsıkı sarılmışlar, ona ne bir ilâve, ne de ondan bir eksiltme yapmışlardır.Hayatlarına tatbik ettikleri, her türlü hatadan ve zelleden uzak olan bu öğretiyi, nasıl ilâve veya eksiltme yapsınlardı ki?

İkinci olarak:(Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in övgüsüne mazhar olan bu iki nesilden) sonra gelenlerin arasında bid'at ve hurafeler yaygınlaştı, her düşünce sahibi kendi fikrini beğenir oldu. Şer'i metinler terk edildi, hevâ ve heveslerine göre tevil ve tahrif edildi. Böylece, o emin peygamberi sıkıntıya soktular, müminlerin olundan başka yollara saptılar.

Allah -azze ve celle-şöyle buyurmuştur:

ومن يشاقق الرسول من بعد ما تبين له الهدى ويتبع غير سبيل المؤمنين نوله ما تولى ونصله جهنم وساءت مصيراً [سورة النساء الآية: ١١٥]

"Kim, kendisine hidâyet -doğru yol- besbelli olduktan sonra peygambere karşı çıkar, mü'minlerin yolundan başkasına uyarsa, onu yöneldiği yolda bırakırız ve cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir varış yeridir."(Nisâ Sûresi:115)

Allah Teâlâ'nın bu ümmete olan fazl-u keremiyle, her asırda dînin güzelliklerini örten ve o tertemiz

berraklığını bulandıran veya onu devre dışı bırakmaya kasteden bid'atlere karşı duracak, ilminde sağlam (Rasih) âlimler göndermiştir.

Bu, Allah Teâlâ'nın, Hicr Sûresi'nde belirttiği, dînini ve şeriatını koruma konusundaki va'dinin gerçekleşmesidir.

[إنا نحن نزلنا الذكر وإنا له لحافظون] سورة الحجر الآية: ٩

"Zikri -Kur'an-ı- kesinlikle biz indirdik; elbette onu yine biz koruyacağız."

Ve yine Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in, sahih hadis kitaplarında, sünen ve müsnedler ve diğerlerinde sâbit olan hadis-i şerifindeki sözü:

“Ümmetimden bir grup, Allah -azze ve celle-'nin emirlerini yaşatmaya devam edeceklerdir. Allah'ın emri ulaşıncaya kadar onlara, hiç kimsenin ezası veya muhalefeti onlara zarar vermez.Onlar İnsanlar arasında belirgin kimselerdir.”

Bu hadisin başka rivâyetleri de vardır.

Üçüncü olarak: 14. asrın son çeyreğinde, Abdullah e-Habeşi adında bir kişinin önderliğinde bir cemaat çıkar.Bu kişi, Habeşistan'dan göç edip, sapıklıklarıyla Şam'a gelir, oradan oraya dolaşırken,Lübnan'a yerleşir ve insanları kendi yoluna dâvet etmeye başlar. Müntesiplerini artırır ve Cehmiyye, Mutezile, Kuburiyye ve Sufiye karışımı olan inançlarını yayar. Düşüncelerinden (asla) taviz vermez ve onları (yaymak için) tartışmalar yapar, fikirlerine çağırın kitaplar ve gazeteler basar.

Bu cemaatin yayınladığı kitap ve gazetelere göz atan kimselerce net olarak anlaşılabacaktır ki, bu kimseler inançlarında İslâm Toplumu (Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat)'ndan ayrılmışlardır.

Örnek olması için; inançlarından bazıları:

1. İmân konusunda, zemmedilmiş (kötülenmiş), Mürcie'nin mezhebindendirler.

Bilindiği üzere, sahâbe, tâbiînin ve bu güne kadar onların yolunu takip eden müslümanların

inancına göre îmân; dil ile ikrar, kalp ile tasdik ve azalar ile uygun davranışlarda bulunmaktır. Tasdik ile beraber, kalbin onayı, şeriata uygunluk ve boyun eğme de olmalıdır. Aksi halde, sağlam bir îmândan bahsedilemez.

Bu kabil, akide ile ilgili selef-i sâlihî'nin'den oldukça fazla nakiller vardır. Bunlardan biri de İmam Şâfiî'nin -Allah ona rahmet etsin-:

"Sahabe, Tâbiîn, onlardan sonrakiler ve onlara yetişenlerin hepsinde icma etmişlerdir ki: Îmân; söz, fiil ve niyettir. Bunların üçünden biri olmadan diğeri olmaz."

2. Ölümlerden yardım dilemeyi, ondan başkasına sığınmayı ve Allah'ın dışında; onlardan dilekte bulunmayı câiz sayarlar. Bu ise, Kur'an'ın nassı, sünnet ve müslümanların icmasıyla şirktir. Bu şirk ise, ilk müşrikler olan Kureyş kâfirleri ve diğerlerinin dînidir. Onlar hakkında Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

[ويعبدون من دون الله ما لا يضرهم ولا ينفعهم ويقولون هؤلاء شفعاؤنا عند الله] سورة يونس من الآية: ١٨

"Onlar Allah'ı bırakıp kendilerine ne zarar ne de fayda verebilecek şeylere tapıyorlar ve: Bunlar, Allah katında bizim şefaathçılarımızdır, diyorlar." (Yunus Sûresi 18).

Bir başka âyette şöyle buyurmuştur:

فاعبد الله مخلصاً له الدين * ألا لله الدين الخالص والذين اتخذوا من دونه أولياء ما نعبدهم إلا ليقربونا إلى الله زلفى إن الله يحكم بينهم فيما هم فيه يختلفون إن الله لا يهدي من هو كاذب كفار [سورة الزمر من الآيتين: ٢ - ٣]

"...O halde sen de dîni Allah'a has kılarak (ihlâs ile) kulluk et. Dikkat et, hâlis din yalnız Allah'ındır. O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler. Doğrusu Allah, ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve inkârcı kimseyi doğru yola iletmez." (Zümer Sûresi 2-3).

Yine şöyle buyurmuştur:

قل من ينجيكم من ظلمات البر والبحر تدعونه تضرعاً وخفية لئن أنجانا من هذه لنكونن من الشاكرين قل الله ينجيكم منها [ومن كل كرب ثم أنتم تشركون] سورة الأنعام الآيتان: ٦٣ - ٦٤]

"De ki: Karanın ve denizin karanlıklarından (tehlikelerinden) sizi kimkurtarır ki? (O zaman) O'na gizli gizli yalvararak "Eğer bizi bundan kurtarırsan andolsun şükredenlerden olacağız" diye dua edersiniz. De ki: Ondan ve bütün sıkıntılardan sizi Allah kurtarır. Sonra siz yine O'na ortak koşarsınız." (En'am Sûresi: 63-64).

Bir başka âyette de şöyle buyurmuştur:

[وَأَن الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا] سورة الجن الآية: ١٨

"Şüphesiz ki mescidler, Allah'a mahsustur. Allah ile birlikte hiçbir kimseye dua (ve ibadet) etmeyin." (Cin Sûresi 18).

Bir diğer âyette de yine şöyle buyurmuştur:

ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ * إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دَعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا
[استجابوا لكم ويوم القيامة يكفرون بشرككم ولا ينبئك مثل خبير] سورة فاطر من الآيتين: ١٣ – ١٤

"...İşte (bütün bunları yapan) Rabbiniz Allah'tır. Mülk O'nundur. O'nu bırakıp da kendilerine taptıklarınız ise, bir çekirdek kabuğuna bile söz geçiremezler. Eğer onları (putları) çağırırsanız, sizin çağırmanızı işitmezler. Faraza işitseler bile, size cevap veremezler. Kıyamet günü de sizin ortak koşmanızı reddederler. (Bu gerçeği) sana, her şeyden haberi olan (Allah) gibi hiç kimse haber veremez." (Fatır Sûresi:13-14).

Peygamber efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- de sünen sahiplerinin sahih isnadla rivâyet ettikleri bir hadiste:

“Duâ ibâdettir” buyurmuştur.

Bu konudaki âyet ve hadisler daha pek çoktur ve bütün bu (âyet ve hadisler), ilk müşriklerin, Allah'ın yaratıcı, rızık veren, fayda ve zarar veren vasıflarını biliyorlardı. Ancak, buna rağmen,Allah katında kendilerine şefaatchilik etmeleri için ve onları Allah'a yakınlaştırsınlar diye putlarına tapıyorlardı. Böylece Allah onları kâfir etmiş ve kâfirliklerine ve müşrikliklerine hükmetmiştir. Peygamberine de; Allah'ın birliğine inanan kullar oluncaya kadar onlarla savaşmayı emretmiştir.

Nitekim bu konuda şöyle buyurmuştur:

[وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة ويكون الدين كله لله] سورة الأنفال من الآية: ٣٩

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın!" (Enfal Sûuresi: 39).

Bu konuda âlimler birçok kitap yazmışlar, bu kitaplarında, beraberinde peygamberler ve kitaplar gönderdiği İslâm hakikatini açıklamışlardır. Yine bu kitaplarda câhiliye ehlinin dîn anlayışlarını, akidelerini ve Allah'ın şeriatına muhalif olan amellerini de açıklamışlardır. Bunların başında, birçok kitabında bu hususta çok kıymetli bilgilere yer veren Şeyh'ul-İslam İbn Teymiyye -Allah ona rahmet etsin- gelir. Bunlardan en muhtasar olanı: "Kâide Celiyye, fi't tevessülü ve'l-vesile" kitabıdır...

3. Onların nazarında Kur'an-ı Kerim, Allah'ın hakiki kelâmı değildir.

Kur'an'ın nassı, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sünneti ve müslümanların icmasıyla malumdur ki; Allah Teâlâ; celaline yakışır bir biçimde, nasıl isterse ve ne zaman isterse konuşur. Kur'an-ı Kerim, harfleri ve manalarıyla Allah'ın gerçek sözüdür.

Nitekim Allah Teâlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

[وإن أحد من المشركين استجارك فأجره حتى يسمع كلام الله] سورة التوبة من الآية: ٦

"Ve eğer müşriklerden biri senden aman dilerse, Allah'ın kelâmını işitip dinleyinceye kadar ona aman ver..." (Tevbe Sûuresi: 6).

Yine şöyle buyurmuştur:

[وكلم الله موسى تكليماً] سورة النساء من الآية: ١٦٤

"Allah Musa ile de doğrudan konuştu." (Nisâ Sûuresi:163).

Ve yine şöyle buyurmuştur:

[وتمت كلمة ربك صدقاً وعدلاً] سورة الأنعام من الآية: ١١٥

"Rabbinin sözü hem doğruluk, hem de adâlet bakımından tamamlanmıştır." (En'am Sûresi:115).

Ve yine şöyle buyurmuştur:

[وقد كان فريق منهم يسمعون كلام الله ثم يحرفونه من بعد ما عقلوه وهم يعلمون] سورة البقرة من الآية: ٧٥

"...Oysaki onlardan bir zümre, Allah'ın kelâmını işitirler de iyice anladıktan sonra, bile bile onu tahrif ederlerdi." (Bakara Sûresi: 75).

Ve yine şöyle buyurmuştur:

[أن يبدلوا كلام الله قل لن تتبعونا كذلكم قال الله من قبل] سورة الفتح من الآية: ١٥

"Onlar, Allah'ın sözünü değiştirmek isterler. De ki; siz asla bizim peşimize düşmeyeceksiniz!" (Fetih Sûresi: 15).

4. Kur'an ve sünnette vârid olan, Allah'ın sıfatları hakkındaki nassların tevilini câiz görürler.Bu ise,sahâbe ve tâbiînden bu güne kadar onların yolundan giden müslümanların icmâına terstir.Zira, onlar, -Allah hepsinden râzı olsun- Allah'ın isim ve sıfatlarına, nassların delalet ettiği ölçüde, onları herhangi bir biçimde tahrif, ta'til veya keyfiyet atfetmeden ve benzetmeye tâbi tutmaksızın îmân edilmesi gerektiğinin farz olduğuna inanmaktadırlar. Bilakis, Allah Teâlâ'nın eşi ve benzerinin bulunmadığına ve O'nun her şeyi hakkıyla duyan ve gören olduğuna îmân ederler. Allah'ın kendini tanımladığı sıfatları, O'ndan soyutlamazlar.Kelimelerin yerlerini değiştirmezler.O'nun isimlerini ve âyetlerini inkâr etmezler. O'nun sıfatlarını, yarattıklarının sıfatlarına benzetmezler ve O'na keyfiyet izafe etmezler. Zira, O'nun (asla) adaşı, dengi ve ortağı yoktur.

İmam Şâfii -Allah ondan razı olsun- şöyle demiştir:

"Allah'a,Allah'tan gelene, murad ettiğine îmân ettim. Rasulullah'a, O'ndan gelene, O'nun murad ettiğine îmân ettim."

İmam Ahmed (b.Hanbel) -Allah ondan razı olsun- de şöyle demiştir:

"Allah'(ın isim ve sıfatların)a îmân eder ve tasdik ederiz. Allah Rasûlüne karşı gelmeyiz. Kendisini

vasfettiğinden başkasıyla da Allah'ı vafsetmeyiz."

5. Batıl inançlarından bir diğeri de: Allah Teâlâ'nın, yarattıklarına olan üstünlüğünü reddetmeleridir. Kur'an âyetlerinin ve Nebvî hadislerin delâlet ettiği kesin delillere, selim fitrata, sarîh akla ve müslümanların itikadına göre; Allah -celle celâluhu- yaratıklarından üstündür. Arş'ına istivâ etmiştir ve kullarının yapıp-ettiği hiçbir şeyden habersiz değildir. Allah Teâlâ Kur'an-ı Kerim'in yedi ayrı yerinde şöyle buyurmuştur:

Mesela, Yunus Sûresi, 3. âyette:

[ثم استوى على العرش] سورة يونس من الآية: ٣

"...Sonra da (işleri yerli yerince idare ederek) arşa istivâ etti."

Fâtır Sûuresi, 10. âyette:

[إليه يصعد الكلم الطيب والعمل الصالح يرفعه] سورة فاطر من الآية: ١٠

"... Ona ancak güzel sözler yükselir-ulaşır. Onları da Allah'a amel-i salih ulaştırır."

Bakara Sûresi 255. âyette:

[وهو العلي العظيم] سورة البقرة من الآية: ٢٥٥

"... O yücedir, uludur."

A'la Sûresi 1. âyette:

[سبح اسم ربك الأعلى] سورة الأعلى الآية: ١

"Yüce Rabbi'nin adını tesbih et."

Nahl Sûresi 49 ve 50. âyetlerde:

ولله يسجد ما في السماوات وما في الأرض من دابة والملائكة وهم لا يستكبرون * يخافون ربهم من فوقهم ويفعلون ما يؤمرون [سورة النحل الآيتان: ٤٩ – ٥٠

"Göklerde bulunanlar, yerdeki canlılar ve bütün melekler, büyüklük taslamadan Allah'a secde ederler. Onlar, Üstlerindeki Rablerinden korkarlar ve kendilerine ne emrolunursa onu yaparlar."

Ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'den bu konuda birçok sahih hadis rivâyet edilmiştir.

Bunlardan biri: Mütevâtir yolla bize ulaşan, mirac kıssasıdır. Burada Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- gökyüzü katmanlarını birer birer geçerek Rabb Teâlâ'ya ulaşır ve Allah kendisine nidâ da bulunur. Kendisine 50 vakit namaz farz kılınır ve Musa -aleyhisselâm- ile Rab Teâlâ arasında gidip gelerek, her defasında Musa -aleyhisselâm- sorar ve o da haber verir, dönüp tekrar Rabbinden hafifletme dile der.O da Rabbine çıkıp, hafifletme talebinde bulunur...

Bir başkası, Buhârî ve Müslim'de Ebu Hureyre'nin -Allah ondan râzı olsun- rivâyet ettiği şu hadistir:

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- buyurdu ki:

"Allah, mahlûkatı yarattığında bir kitaba yazdı.Bu ise, arşın üstünde kendi yanındadır: Rahmetim gazabımı geçmiştir."

Yine Buhârî ve Müslim'de Ebu Said el-Hudrî'den -Allah ondan râzı olsun- rivâyet edilen bir hadiste, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

"Bana güvenmiyor musunuz! Ben ki, gökte olanın güvencesiyim."

İbn-i Huzeyme'nin sahihinde ve Ebu Davud'un süneninde, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

"Arş, suyun üzerinde, Allah'da Arş'ın üzerindedir. Allah, sizin de neyin üzerinde olduğunuzu bilir."

Ve Müslim'in sahihinde ve diğerlerinde rivâyet edilen Câriyekıssasında, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- câriyeye sorar:

"Allah nerede?

O da: Sema'da diye cevap verir.

Daha sonra: Ben kimim? diye sorar.

O da: Sen Rasulullahsın der.

Bunun üzerine Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

“Onu hürriyetine kavuştur, zirâ o mü'minedir.”

İşte, müslümanlar bu akide üzerine yürümektedirler. Allah’a hamdolsun, sahâbe, tabiin ve onlara iyilikle bu günlere kadar tabi olanlar... Bu meselenin önemine binaen ve bini aşan deliller sebebiyle ilim ehli kimseler bu konuda -Hafız Ebu Abdillâh ez-Zehebî, “el-Uluvv li'l-Âliyyi'l-Ğaffar” kitabında ve Hafız İbn-i el-Kayyim el-Cevzi, “İctimâu'l-Cuyûşil-İslâmiyye” kitabında- gibi, müstakil eserler telif etmişlerdir.

6.Rasulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashâbı hakkında yakışıksız şeyler konuşurlar.

Bunlardan biri, Muâviye'yi -Allah ondan râzı olsun- fâsıklıkla itham etmeleri. Bu davranışlarıyla Râfızîlere benzemekteler.Sahâbe-i Kiram -Allah hepsinden râzı olsun- arasında vukû bulan hadiselerle ilgili olarak müslümanlara düşen, yorum yapmamak, faziletlerine inanarak ve Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile olan arkadaşlıklarına binaen sükut etmektir.

Nitekim Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

“Benim ashabıma sövmeyin. Zira, sizden herhangi biri, Uhud dağı kadar altın infak etse bile, onların değil seviyesine ulaşmak, yarıcıklarına bile ulaşamaz.” (Buhârî ve Müslim).

Allah Teâlâ onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

والذين جاءوا من بعدهم يقولون ربنا اغفر لنا ولإخواننا الذين سبقونا بالإيمان ولا تجعل في قلوبنا غلا للذين آمنوا ربنا إنك رؤوف رحيم [سورة الحشر الآية: ١٠]

"Onların (Ensâr ve Muhâcirlerin) arkasından gelen (mü'min)ler, Ey Rabbimiz! Bizi ve îmânda bizi geçen kardeşlerimizi bağışla.Kalplerimizde îmân edenlere karşı hiçbir kin (ve haset) bırakma.Ey Rabbimiz! Şüphesiz ki sen (kullarına) çok şefkatli ve (onlara) çok merhametlisin, derler." (Haşr Sûresi: 10)

İşte, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashâbına karşı doğru düşünce budur. Bu, aynı zamanda asırlar boyunca Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin de itikadıdır. İmam Ebu Cafer et-Tahâvî -Allah ona rahmet etsin-; ehl-i sünnet ve'l-cemaatin akidesini beyan ederken derki:

“Allah Rasulü’nün ashâbını severiz. Onlardan herhangi birini sevmek konusunda diğerinden üstün tutmayız. Onlardan herhangi birinden kendimizi de üstün saymayız. Onlara buğz edene, buğz eder, onları ancak hayırla anarız. Onları sevmek, dîndir, iyilik ve îmândır. Onlara buğzetmekse, küfüdür, nifak ve zulümdür...”.

Dördüncü olarak: Bu cemaate karşı söylenebilecek bir başka şeyde, fetvâlarındaki açık tutarsızlık ve Kur'an ve sünnetten şer'i nasslarla çelişmesidir.

Buna örnek olarak:

Kâfirlerin mallarını çekmek için oynanan kumarı mübah saymaları ve ekinlerini, hayvanlarını çalmayı (bu hırsızlığın fitneye sebep olmaması şartıyla) câiz saymaları.

Yine, kâfirlerle fâizli alış-verişte bulunmayı câiz saymaları, ihtiyaç sahibi kimselerin haram olan piyango bileti almasını câiz görmeleri...

Bu kimselerin bir başka çelişkileri de: Yabancı kadınlara camdan-aynadan veya televizyon ekranından-şehvetle bile olsa- bakmayı câiz saymalarıdır. Onlara göre; yabancı bir kadına bakmayı sürdürmek de haram değildir. Kendisine haram olan bir kadının bedeninden bir kısmına bakmak, erkekleri kendisine çekme kastı olmaksızın bir kadının süslenerek ve kokular sürünerek sokağa çıkması (bu taifeye göre) haram değildir. Yine; kadınlar ve erkeklerin, aynı ortamlarda karışık bulunmalarını mübah saymaları... gibi şeriata ters düşen ve büyük günahlardan sayılan saçma sapan fetvalar vermeleri... Allah'ın cezasını celbedecek şeyler nedeniyle O'ndan afiyet dileriz...

Beşinci olarak: Seçkin âlimlerin nefretine sebep olan -ve doğal olarak onların yazdığı kitaplara olan ilgiyi ve sözlerine olan itimadı artıran- yöntemlerinden birisi de; İslâm âlimlerine sövmeleri ve onları küçümsemeleridir. Bununla da yetinmeyip, onları tekfir etmeleri...Bu âlimlerin başında, müceddid imam Şeyhul-İslâm İbn-i Teymiyye -Allah on arahmet etsin-.

Hatta, malum şahıs (Abdullah el-Habeşi) bu salih imam hakkında özel bir kitap bile yazmış ve kitabında onu dalâlet ve sapıklığa nisbet etmiş, onun söylemediklerini ona atfetmiş ve ona iftiralar atmıştır. -Onun hesabını Allah görsün! Bütün hasımlar, Allah'ın yanında toplanacaklardır-.

Ayrıca, müceddid imam Muhammed b. Süleyman et-Temîmî'nin -Allah ona rahmet etsin- dâveti ve Arab yarımadasında başlattığı ıslah hareketi hakkındaki çirkin sözleri. imam Muhammed b. Süleyman et-Temîmî; insanları 'Bir' olan Allah Teâlâ'ya (tevhid akidesine) inanmaya ve O'na ortak koşmamaya, Kur'an nasslarına ve sünnetle amel etmeye; sünneti ikame edip, bid'atleri bitirmeye çağırıyordu. Allah da onun eliyle, genel hatlarıyla dînini ihya etmiş ve dilediği kadar bid'at ve uydurmaları dinden ayıklamıştır. Allah'ın fazl-ı keremiyle bu hareketin etkisi İslâm âleminin tamamına yayılmış ve bu dâvet vesilesiyle birçok insanı hidâyete erdirmiştir.

Bu sapık topluluğun (el-Ahbaş), oklarını böylesine temiz dâvete ve onun önderlerine yöneltmelerinden, yalanlarını kılıflayıp, şüpheler ortaya atmalarından, özünde Kur'an ve sünnete apaçık bir dâvet olan bu hareketi inkâr etmelerinden başka yapacakları ne olabilirdi ki!? Bütün bunları, insanları haktan nefret ettirmek ve dosdoğru yoldan saptırmak için - Allah korusun!- yapmışlardır.

Şüphesiz, bu topluluğun, ümmetin, o mübârek tertemiz âlimlerine olan kinleri; bir olan Allah'a dâvet eden her dâvetçiye, amel ve inançta fazilet asrında yaşamış olanların yolundan gidenlere kalplerinde besledikleri kinin delilidir. Onlar, İslâm'ın özünden ve hakikatinden ne kadar da uzaktırlar...

Altıncı olarak: Buraya kadar zikrettiklerimize ve zikretmediklerimize binaen, komisyon (fetvâ komisyonu) aşağıdaki hususlarda karar kılmıştır:

1. el-Ahbaş cemaati sapık bir fırkadır. Ehl-i sünnet ve'l-Cemaatin dışındadırlar. Bunların yapması gereken; itikadi ve ameli, dînin bütün konularında sahâbe-i kiram ve tâbiilerin yolu olan hakka dönmeleridir. Bu onlar için en hayırlı olanıdır.

2. Bu grubun vermiş olduğu fetvâlara uymak câiz değildir. Çünkü bunlar, dindarlığı, birtakım marjinal söylemlere göre tanımlarlar. Hatta Kur'an ve sünnetin nasslarına muhalif (bir din

öngörürler).Bazı şer'i nasslar (ın yorumu) için hatalı, fasid sözlere itimat ederler. Bütün bunlar, müslümanların genelince, fetvâlarına olan güven ve itimadını sarsmaktadır.

3. Hem mana ve hem de dayanak (isnad) bakımından, hadisler konusundaki sözlerine de güvenilmez.

4. Nerede olursa olsun, müslümanların, bu sapık fırkadan uzak durmaları ve başkalarını da uzak tutmaları, her ne isim altında olursa olsun,onlarla beraber olmamaları, onlara bulaşmış olanlara ve taraftarlarına nasihat etmeleri, fikirlerinin ve itikadlarının saçmalığını beyan etmeleri gerekir.

Komisyon, bu kararlarını insanlara açıklarken,Allah'ın güzel isimleri ve yüce sıfatlarını vesile kılarak, müslümanları, bu fitnenin görünen ve görünmeyen şerrinden korumasını niyaz eder.Müslümanlardan dalâlete düşenleri hidâyete erdirmesini, hallerini düzeltmesini ve tuzakçıların tuzaklarını geri çevirmesini diler.

Allah, her şeye kadir olandır. Allah'ın Peygamberi Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'in âile halkına, ashâbına ve onlara güzellekle tâbi olanlara salât ve selam olsun.